

impărat de Egipteni, după ce fraatele său, Ptolomeu VI, căzuse în mâinile lui Antioh. El a avut "o oaste mare și foarte puternică," dar n'a avut succes, căci mulți din oamenii lui au fost trădători.

Prof.: "Cei ce vor mânca bucate dela masa lui îi vor aduce pieirea; oștile lui se vor împrăștia ca un râu, și morții vor cădea în mare număr" (v. 26).

Impl.: Trădările Egiptenilor au făcut ca Antioh Epiphane să continue a avea învingeri peste învingeri.

Prof.: "Cei doi împărați nu vor căuta decât să-și facă rău unul altuia, vor sta la aceeaș masă și vor vorbi cu violenție. Dar nu vor isbuti, căci sfârșitul nu va veni decât la vremea hotărâtă" (v. 27).

Impl.: Antioh Epiphane și Philometor s'au aliat contra lui Ptocon. Planurile lor, însă, n'au reușit, căci au mințit unul contra altuia și s'au purtat cu violenție.

Prof.: "Când se va întoarce în țara lui cu mari bogății, în inima lui va fi vrăjmaș legământului sfânt, va lucra împotriva lui, și apoi se va întoarce în țara lui" (v. 28).

Impl.: În 168 a. Chr., Antioh Epiphane s'a întors din Egipt cu multă pradă—"mari bogății." A trecut prin Iudea, prădând și prăpădind totul pe unde trecea de mânie, căci se zvonise că el era mort. Auzind că în Ierusalim era mare ceartă între două partide, fiecare partidă voind să aleagă ea pe arhiereu, Antioh veni în cetate, ucise mulți Iudei, intră în Templu și duse cu el la Antiohia multe vase sfinte și alte tesaure. (1 Mac. 1:20-28; 2 Mac. 5:11-16).

Prof.: "La o vreme hotărâtă, va porni din nou împotriva împăratului de miază-zi; dar de data a-

ca mai înainte" (v. 29).

Impl.: Antioh Epiphane a încercat o altă expediție contra Egiptului. De data aceasta n'a avut succes cum avusese înainte.

V. Prodan.

● Cineva a spus că una din puterile cele mai rari pe care le are omul este puterea de a spune un adevăr. A spune adevărul pare un lucru simplu, și totuși nu-i nici pe jumătate așa de ușor ca a spune neadevărul. A pricepe un adevăr în lungimea și lățimea lui precisă, relațiunile și însemnătatea și a-l spune într'un graiu ca să-l reprezinte cu credincioșie precisă, sunt lucrările unei minți cu dar deosebit, bine cumpătată. Noi trebuie să ne luptăm să fim cinstiți "înaintea tuturor oamenilor," Rom. 12:17, și să nu spunem nimic altceva decât numai adevărul aproapelui nostru, Efes. 4:25.

Școala Duminecală

10—Martie 7: "Voi Sănteți Martori."

Citirea lecției: Faptele 8:26-39.

Cuvântul de aur: Ioan 20:21.

11—Martie 14: Demnitatea Caracterului

Creștin. (Lecție de Cumpătare)

Citirea lecției: Efeseni 5:6-11.

Cuvântul de aur: Filipeni 3:14.

12—Martie 21: Impărăția lui Dumnezeu între Oameni.

Citirea lecției: Luca 4:16-20; Marcu 4:26-29; Luca 17:20, 21; Rom. 14:17.

Cuvântul de aur: Matei 6:10.

13—Martie 28: Siguranța Vieții Vecinice (Lecție de Paști).

Citirea lecției: Coloseni 3:1-4, 12-17; Ioan 5:11, 12.

Cuvântul de aur: Ioan 17:3.

"Luminătorul"

Cer Nou și Pamant Nou

"Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou. . ." Apoc. 21:1.

Cuvintele textului de mai sus, ne duc în prezența unui nou început, ne trec, cu totul, din tragedia și devastarea păcatului la splendoarea și complecta biruință a Harului Răscumpărător, la **"un cer nou și la un pământ nou. . ."**

Când vorbim, după Cuvântul lui Dumnezeu, despre cerul care va trece, vorbim despre ceva ce se vede, pentru că cele ce se văd sunt trecătoare; iar cele ce nu se văd sunt vecinice. Vorbim despre înălțimea văzută, atinsă de experiențele păcatului, care are lipsă de renovare. Sf. Pavel ne spune despre un cer în care el a fost răpit (2 Cor. 12:2-4), de unde i s'a interzis să vorbească despre cele ce a auzit acolo. Locul acela, **"al treilea cer,"** niciodată n'a fost atins de roadele păcatului, și prin urmare n'are lipsă de renovare. Ci cerul pe care-l vedem, pe care-l numim atmosfera, locurile din înălțimi, locurile cerești, atins de domnul puterii văzduhului (Efes. 2:2), de domniile și stăpânirile întunerecului acestui veac, și de duhurile răutății cari sunt în locurile cerești (Efes. 6:12), are lipsă de reînnoire.

Frumuseța care-o vedem

Cerul deasupra noastră marcat în planul lui Dumnezeu de schimbare, până în prezent, e de o admirabilă frumusețe: Cât de grațioasă și satisfăcătoare e neîntrerupta aparență a soarelui, razele lui revarsă lumină, căldură, viață și sănătate. Luna, pe firamentul lui, în regimul ei de noapte, aduce satisfacție milioanei de

vietăți. Splendoarea stelelor, cari vestesc lucrarea lui Dumnezeu. Fiecare anotimp apare la vremea lui după legile impuse. Zilele și nopțile, lumina și întunerecul, căldura și frigul, liniștea și furtuna, norii cari aduc ploi, toate își fac cursul la vremea lor, iar noi, când cu bucurie când cu întristare, le privim manifestarea miraculoasă. Dacă acest vestmânt vechiu, cum îl numește biblia, atins de experiențele păcatului, e plin de măreție, cât mai mare va fi frumuseța **cerului nou**, când va veni în existență!

Cerul cel nou

Cu nici un chip, splendoarea și frumuseța **cerului nou** nu pot fi descrise de gândul omului pământean. Ajutați fiind însă de puterea Duhului Sfânt, după Cuvântul lui Dumnezeu, în umilința noastră, știm că **cerul cel nou** nu va mai fi acoperit de nicio întunecime. Norii întunecoși, ai vremurilor, nu-l vor mai acoperi, furtunile și fulgerile nu-i vor mai spinteca văzduhul. Nu va mai ploua ploi torențiale și grindină ca să zdrobească și să înnece pe cei ce locuiesc sub el. Nu va mai da, cu nici un chip, loc de ascunzătoare Diavolului și îngerilor lui, duhurilor răutății, cari acum sunt în locurile cerești (Efes. 6:12), nici nu va mai fi un tablou îngrozitor, supus revoltei, spre a aduce spaimă și neliniște locuitorilor pământului.

Lucruri neînchipuite

Cu câtă admirație privim noi albastrul cerului de acum! Frumuseța zorilor, lumina zilei, slava